

"Les empreses no volen subvencions"

Joan Rosell és el jove president de la gran patronal catalana, Foment del Treball, una institució que ja té segles d'història. En aquesta entrevista parla del Pacte de l'Ocupació a Catalunya, de reforma laboral i d'una hipotètica fusió amb PIMEC-SEFES.

Quin balanç en fa el Foment, del Pla de l'Ocupació a Catalunya, un any després d'haver-lo signat sindicats, patronal i govern?

—Jo crec que no ha obtingut els objectius que se n'esperaven. No perquè s'hagi fet un pacte d'ocupació oferint una sèrie de subvencions i facilitats, es pot dir que s'ha creat ocupació. El fet important són les estadístiques reals d'ocupació, i aquestes diuen que els anys 98 i 99 s'han creat, i es creen, llocs de treball nous, i això sí que pesa. "No, escolti, nosaltres havíem fet un pacte d'ocupació a mida perquè es creés ocupació per aquesta via". Si la realitat ha volgut que es fes per una altra via, què? Hem d'anar contra la realitat i en favor de la teoria? No, nosaltres anem en favor de la pràctica, que diu que es crea ocupació sense cap mena de problemes.

—A què ho atribueix, que les empreses no s'hagin acollit als incentius per a reorganitzar el temps laboral?

—Al fet que les empreses no volen subvencions. Les empreses, quan tenen necessitats, creen els llocs de treball. I no perquè hi hagi una subvenció l'empresa crearà un lloc de treball. Ho farà quan tingui mercat, quan tingui un nou producte, quan hi hagi més demanda, per les necessitats reals de l'economia. Les subvencions van molt bé en temps de crisi, quan no es creen llocs de treball ni per mal de morir, i aleshores una subvenció temporal per a incentivar la situació té sentit. Quan hi ha creixement econòmic, les subvencions per a vehicular la creació de llocs de treball són molt artificials i no són pràctiques.

—Aquest pacte també preveia la possibilitat de convertir hores extres en nous llocs de treball. Això no sembla una proposta tan forassenyada...

—Els pactes que signen cúpules sindicals, cúpules

patronals i l'administració són pactes de bones intencions. I no han fet variar res; allò que sí que ha variat és l'activitat dels subsectors econòmics, és a dir dels convenis. I als convenis es demanen, i s'obtenen, moltes més coses petites que, al final, són les que serveixen. Des de rebaixar el nombre d'hores, a pactes de convenis de dos o tres anys..., hi ha moltes coses.

És molt diferent parlar d'un sector del comerç o d'un sector de l'hotelleria, d'arts gràfiques o de químiques; cada sector i subsector és un cas, i per això hi ha a Catalunya més de 1.200 convenis, i aquesta és la realitat. La resta és teoria.

Enguany hi ha hagut tranquil·litat en la negociació dels convenis, perquè allò que interessa la gent és produir els productes que demana la clientela, i a vegades costa fer-ho.

—A Catalunya comença a ser difícil de trobar mà d'obra especialitzada en un seguit de sectors.

—Aquest és un dels problemes més greus que tenim ara mateix: fan falta, molt més que no ens pensem, quadres mitjans, gent formada, gent que surti de formació professional i que pugui fer d'electricista, de motllista, de matricer... Hi ha una mancança terrible d'especialistes. Aquí, durant molts anys hem dit: "Vostè ha de ser universitari, si vol assegurar-se el futur". I no és veritat. S'ha de veure què demana el mercat i, segons això,

potser haurem de crear una figura nova, la de l'especialista tècnic amb títol universitari. Perquè sembla que si ets universitari, socialment ets molt més important. Aquí, allò que necessitem són moltíssims especialistes, i les empreses cada vegada en demanen més. A la patronal, ens plantejem com es podria reformar seriosament la formació professional perquè no fos un problema, sinó un avantatge competitiu.

"El Pla de l'Ocupació a Catalunya no ha obtingut els objectius esperats perquè les empreses no volen subvencions. No perquè hi hagi una subvenció l'empresa crearà un lloc de treball."

—Darrerament, Foment se centra en els problemes de les petites i mitjanes empreses. Amb quin objectiu?

—Darrerament, no: sempre! Qui funda el Foment? El funden els gremis –i parlem del segle XII, XIII o XIV–, i es crea com a patronal el 1771. Aquí, a Catalunya, hi ha molt poques empreses grans. Amb facturació de més de 15.000 milions de pesetes, n'hi ha menys de dues-centes. Si Foment fos només això, no seria res. Foment té 376 organitzacions, i totes són de petites i mitjanes empreses. Diuen: "Aquestes organitzacions són per a les grans empreses". Escolti, però si no n'hi ha, de grans, que són totes petites! Nosaltres ens devem a totes les organitzacions que tenim, que van des de petitíssimes a mitjanes empreses. Desgraciadament, perquè de cara al futur allò que hauríem de provar d'aconseguir és que totes aquestes empreses petites –que tenen un risc de supervivència molt alt perquè no tenen múscul financer, perquè no tenen producte, perquè no tenen prou entitat per a poder exportar– esdevinguessin més grans. Allò que voldríem és que hi hagués moltíssimes multinacionals catalanes, i això malauradament no és veritat.

—L'administració hauria de tractar d'una manera diferent les petites empreses?

—Nosaltres proposem l'estatut de la microempresa. Per què? Perquè és molt diferent fer funcionar una empresa de deu treballadors o de vint-i-cinc, de fer-ne funcionar una de cinc-cents. Especialment per fomentar la creació d'empreses. L'ocupació no es crea per decret, es crea perquè un senyor té una idea, un producte, s'hi tira de cap i va endavant.

El comissari europeu d'Economia, De Silgy, diu que a Europa es necessiten cent dies per crear una empresa, i als Estats Units, unes poques hores. Si, a una empresa, li han de tornar diners per l'IVA, i ha de pagar IRPF, que tingui la possibilitat de compensar-ho. En lloc de liquidar la seguretat social cada mes, que pugui fer-ho cada tres mesos. Que els contractes siguin molt més fàcils, més simples. Que els empresaris sàpiguen quants contractes hi ha actualment al mercat, que ara no en tenen ni idea, i això no pot ser. Hi hauria d'haver molt pocs contractes, però tothom els hauria de conèixer. I així podríem anar dient mil i una coses més.

—Han fet propostes concretes a les administracions públiques?

—Sí, a més d'aquestes, hem fet la proposta, encara no articulada legalment, del contracte de mil hores. A Espanya es fan onze milions de contractes. Creiem que són massa. Per què no és possible de fer un contracte de mil hores com a mínim? En aquests moments hi ha gent que té quatre, cinc i sis contractes trimestrals. Ens semblaria millor que en tinguessin un.

Nosaltres també hem dit: deixi crear una empresa, deixi-la funcionar durant sis mesos, deixi-li sis mesos perquè es legalitzi al cent per cent. A un senyor que no ha estat mai empresari, no se li pot demanar que de cop i volta sàpiga totes les seves obligacions.

Simplificar, aclarir, des del punt de vista de l'empresa i des del punt de vista del treballador. Que la legis-

lació tingui, per sobre de tot, sentit comú, i que sigui molt simple i que tothom la sàpiga. I que sigui estable. En el cas de l'IRPF hem tingut, des del 1974, tots els canvis del món, cada any prop d'una cinquantena. Per què no deixem la llei feta ara que duri tres o quatre anys? La gent fins i tot sabrà la legislació. Un país estable té lleis que duren.

—És partidari d'abordar una nova reforma laboral?

—Sempre sóc partidari de les reformes, però de les reformes pactades. Nosaltres venim d'una legislació laboral... del franquisme, per dir-ho ràpidament i clarament. Després fem un estatut dels treballadors, l'any 1979, i a partir d'aquí, una sèrie de modificacions, els anys 84 i 92, quan no es creava ocupació i el govern d'aleshores va dir: "Creem els contractes temporals". Va ser una sortida bona, però ara, vist en perspectiva, no n'hi ha prou de fer contractes temporals. Ara cal fer contractes fixos. S'ha de simplificar, s'ha de flexibilitzar i s'han de fer menys tipus de contractes. I això s'ha de fer pactant entre sindicats i patronal.

Es va fer un pas important l'any 97, un primer pas, i ara s'ha d'intensificar. I s'ha de fer ara, que la situa-

"Ara allò que calen són contractes fixos. S'han de simplificar, s'han de flexibilitzar i s'han de fer menys tipus de contractes. I això s'ha de fer pactant entre sindicats i patronal".

"A Catalunya no hi ha dues patronals, n'hi ha quatre-centes, de les quals 376 al voltant de Foment. Només que són patronals molt discretes. I, en canvi, n'hi ha que volen sortir als papers cada dia".

JORDI PLAY

ció econòmica és bona, perquè això és més fàcil de fer ara que no pas quan el cicle econòmic és descendent.

—A Catalunya ara hi ha dues patronals, Foment del Treball i PIMEC-SEFES...

—No, no n'hi ha unes quatre-centes.

—Bé, dues organitzacions que engloben les altres...

—No, n'hi ha quatre-centes, i d'aquestes, 376 al voltant de Foment. N'hi ha quatre-centes. Hi ha patronals que tenen més història que no Foment, com el Gremi de Fabricants de Sabadell, que és del segle XII. I el Centre Metal·lúrgic de Sabadell i la CECOT de Terrassa. Hi ha patronals molt importants, com la patronal del Baix Llobregat o la de Manresa, que han fet vint anys. L'única cosa que passa és que són patronals molt discretes, que fan la feina, molta feina, però per als associats, i que la gent se n'assabenti, moltes vegades ni els interessa. Però també n'hi ha que volen sortir als papers cada dia.

—Seria partidari, d'una fusió entre el Foment i PIMEC-SEFES?

—Miri, Foment és tan oberta i tan flexible que en un moment donat vam restringir el nostre àmbit, que era de tot Espanya; el vam restringir a Catalunya perquè es pogués crear la CEOE. Si una patronal és capaç de fer això, és capaç de fer qualsevol cosa.

Toni Canís

**Lliures
dins una Europa
sense fronteres.**

MIQUEL MAYOL
CANDIDAT AL PARLAMENT EUROPEU